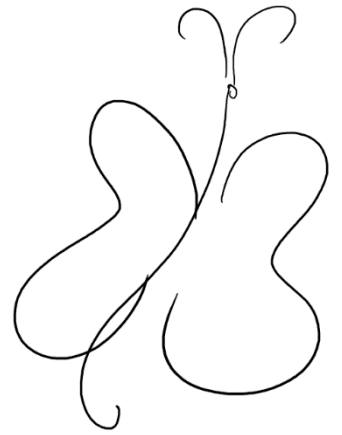
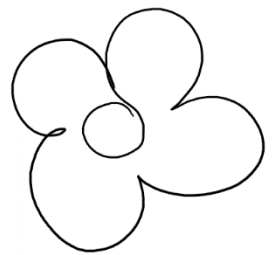

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri Transparente

Revistă de creație literară a copiilor
(cu apariție bianuală, în format electronic)

ISSN 2734 - 7745

ISSN-L 2734 – 7745

Redactori: Alina, Cătălina

Ilustratori onorifici: Daria, Delia, Traiana

Ilustrator: Alina

Date de contact: povestiritransparente@gmail.com

Nr. 5 – decembrie 2022

Colectivul redacțional (în ordinea alfabetică a prenumelor):

Alessia

Alejandro

Alex

Briana

Cristina

Dragoș

Flaviu

Gabriela

Giulia

Iris

Izabela

Laurențiu

Luca

Mălina

Nicoleta

Sara, Sara, Sara, Sara (*Da, patru fete cu acest prenume!*)

Sofia

Cuvânt înainte

Dragă cititor,

Revista *Povestiri Transparente* s-a născut în pandemie, în iarna anului 2020 (atunci când ne era dor să vedem oameni dincolo de măști...)

Lipsindu-ne, atunci, comunicarea adevărată (școlile trecuseră în online încă din martie), ne-am dorit să ne strângem unii lângă ceilalți (elevi, părinți și profesori), într-un proiect de comunitate.

Am început, deci, să strângem povești scrise de copii și să le aranjăm într-o revistă care să reflecte viața noastră de atunci și dorul de povești.

Ne era dor și să ne jucăm... Așa au început Campaniile Povestiri Transparente și joaca de-a darul, înainte de cele mai mari sărbători ale creștinătății (Crăciun și Paști).

Darul se dăruia atunci cui știam că are nevoie de ajutor: copiilor de la Asociația Magic. Lista beneficiarilor s-a completat apoi cu tineri sau copii din asociații precum Autism Transilvania sau Down-CER. Începând războiul, am dorit să sprijinim Crucea Roșie, sugerând donatorilor noștri să direcționeze gândul lor bun către cei care ajutau refugiații.

De asemenea, copiii-povestitori și-au dorit să sprijinim o asociație care îngrijește animăluțe, deci ne-am împrietenit cu Arca lui Noe.

Din iarna lui 2020 până acum, cele patru numere ale revistei noastre au strâns mai mult de 8000 RON pentru cauzele alese de donatori. În semn de mulțumire, fiecare donație de minim 100 RON (a cărei dovadă ajungea la noi, pe povestiritransparente@gmail.com) era răsplătită cu revista, în format digital.

Începând cu numărul 5 al Povestirilor, modalitatea de lucru va fi chiar mai simplă, mai transparentă: ele vor ajunge, în format digital, către oricine donează orice sumă către orice cauză umanitară aleasă. Astfel, primim, cu drag, în campaniile noastre orice situație particulară, de natură umanitară pe care voi, cititorii noștri, doriți să o susțineți financiar (de exemplu, o asociație de consiliere în adicții, un cabinet medical care asigură gratuitate familiilor cu o situație financiară grea sau familia unui bebeluș care are mare nevoie de o operație în străinătate).

Scurt spus: donați, ne anunțați (povestiritransparente@gmail.com), primiți Povestirile!

Mulțumim mult!

Alina și Cătălina

Cartea prenumelor

Știm că Povestirile Transparente se citesc de oameni mici sau de oameni mari. De fapt, dacă este să spunem lucrurilor pe (pre)nume, ele se citesc doar de copiii din inimioara oamenilor mici sau mari.

Așa cum copiii strigați în parc răspund la prenume (numele de familie fiindu-le, mult timp, străin), și noi răspundem (doar) atunci când ni se folosește prenumele. Așadar, începând cu acest număr al Povestirilor, autorii, ilustratorii, editorii vor fi cunoscuți simplu, drept Alex, Delia sau Sara.

Așadar, dacă doriți să ne arătați că vă suntem dragi, puteți face o faptă bună cuiva întâlnit pe stradă sau în autobuz (cine știe, poate v-ați întâlnit chiar cu Alina sau cu Sofia de la noi!)

Ne dorim să umplem străzile, autobuzele, locurile de joacă de Dăruitori din Dor, frumoșii nebuni care neagă realitatea colțuroasă și trăiesc într-un loc pe care l-au modelat atât de mult încât a devenit blând și bun. Cum au reușit? Au așezat, peste zilele grele și amărăciunile întâlnite la tot pasul, ceva luminos, atât de luminos încât frizează transparența: un gând bun, o vorbă domoală, un covrig dăruit cuiva.

Aveți și voi Dor de Dar pentru o lume mai luminoasă, mai transparentă?

Povestea Alessiei

(baloane, lămâi, ochelari, prințesă, vrăjitoare rea)

Era o dimineață friguroasă. Dar eu știam că era ziua mea și m-am dus la baie și m-am spălat pe dinți, pe față și pe mâini și am făcut și un duș. După aia, m-am schimbat și am plecat să aranjez terasa cu *baloane*. Am făcut o limonadă din portocale și din *lămâi*. După aia mi-am luat *ochelarii* de soare și am plecat după tort. Tortul arăta foarte bine, cam

așa:

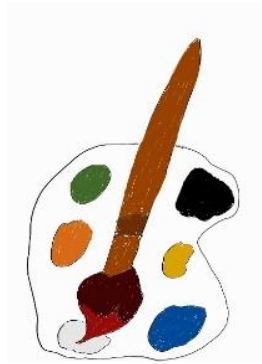
Și am plecat pe la Mall pentru o rochie de *prințesă*, care arăta așa:

Și la sfârșitul zilei m-am întâlnit cu un personaj din povești: *Vrăjitoarea din Oz*.

Povestea lui Alejandro

(șoricel, dinozaur, pensulă și paletă de culori, hartă cu comori, ceainic)

Era odată un copil pe nume Jack, care adora să picteze. Era odată în camera lui (ca de obicei) și picta un tablou cu un *dinozaur*. La un moment dat, se auzi un zgomot. Jack își puse *pensula* după ureche, apoi se uită prin cameră și descoperi un *șoricel* pe biroul lui. El se ridică și merse spre birou, unde îl văzu pe șoricel. Acesta părea foarte stresat și încerca să vorbească cu el, spunând:

-Salut, copile! Eu sunt șoricelul Mustățică, tu?

-Eu sunt Jack. (spuse copilul)

-Hai, Jack! Urmează-mă! (spuse șoricelul)

Și copilul îl urmă pe șoarece într-un tunel ascuns în dulapul lui. Mustățică l-a dus printr-un tunel care era plin de proviziile de iarnă ale șoricelului. După ce au mers puțin, au ajuns într-o cameră de mărime normală care era plină de chestii ciudate, precum hărți, obiecte vechi, ceasuri. Șoricelul merse repede la o masă plină cu hărți și luă una. Jack fu surprins când șoricelul îi dădu lui harta.

-În această hartă vei găsi locul unde este ascuns *ceainicul* magic.
(spuse Mustățică)

-De-abia aștept să începem călătoria! (zise Jack, luând *harta de comori*)

-Dar vrei să vin și eu? (zise Mustățică)

-Da, desigur! (spuse Jack)

-Atunci, hai să pornim! (zise șoricelul)

Ei doi călătoriră mult și, într-un final, ajunseră în peștera ceainicului. Acolo a trebuit să treacă prin multe capcane, cum ar fi săgeți care ies din pereți, pietre care cad și multe altele.

În sfârșit, au găsit o *paletă de culori*.

Când Jack le-a atins, a ieșit din ele un duh, care a spus:

-Salut, Stimate Stăpân! Eu sunt Duhul Luchim. (zise Duhul)

-Stai! Ce? (zise Jack)

-O să-ți îndeplinesc trei dorințe. (zise Duhul)

-Vreau să am un șevalet. (zise copilul)

-O.K. (spuse Duhul)

Și lângă el apăru ce își dorea.

-Vreau să am prieteni cărora să le placă pictura.

-Cum spui. (zise Luchim)

Dar, de data aceea, nu apăru nimic.

-Și vreau ca Mustățică să nu fie mâncat de pisici.

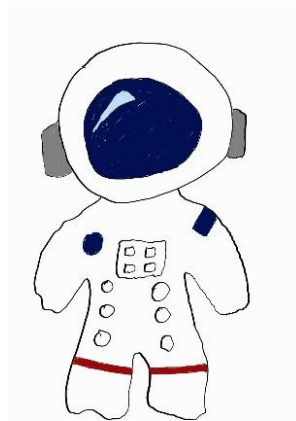
-O.K.

Dar nici acum nu apăru nimic.

După câteva zile, Mustățică s-a mutat cu băiatul și a fost ferit de pisici. La școală, Jack a cunoscut încă un prieten pasionat de pictură. El a fost foarte fericit de atunci încolo.

Povestea lui Alex

(foarfece, bicicletă, astronaut, sirenă din ocean, covor fermecat)

Era odată un *astronaut* pe nume Alex. Alex era aproape cel mai mare astronaut din lume. Iar sora lui, pe nume Alexandra, își dorea mult să vadă o *sirenă*. El a dus-o pe un *covor fermecat* lângă mare, să vadă sirene multe.

Alex, în timpul lui liber, se dădea cu *bicicleta*. Sora lui avea *foarfece* cu care se juca de-a coaforul cu păpușile ei. Alex nu era un copil problemă, era, mai degrabă, un copil ascultător, atent cu toată lumea din familia lui (mama, tata sau sora lui).

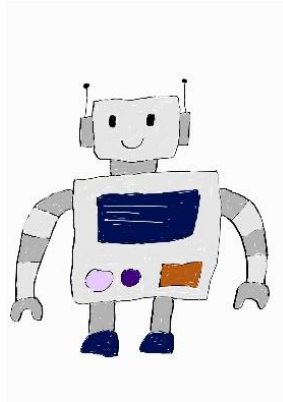
La nașterea vărului său, pe nume Dominic, toată familia s-a bucurat. Erau cei mai fericiți, se jucam cu el și îi spuneau Domi.

Dar ceva s-a schimbat când Domi a împlinit doi ani: nu mai era așa de jucăuș (dar tuturor tot le plăcea de el). El a început să mănânce singur, să umble, să se joace, să se dea cu bicicleta.

Aproape în fiecare vacanță, Alex doarme la bunici cu Dominic. Să știți că Dominic se aruncă în pat, se tăvăleşte pe jos, nu stă cuminte la masă. Dar e bine așa, e copil.

Povestea Brianei

(bicicletă, detergent de vase, robot, spiriduș, detectiv)

Era odată ca niciodată o prințesă. Ea avea un castel mare, cu multe camere. Avea doi unicorni, pe nume Unicornia și Rozet.

Într-o zi, a venit un prinț pe nume Ron și a văzut castelul și s-a gândit să meargă la el. A intrat și a văzut-o pe Ariel, cea mai frumoasă fată din lume. Prințul a spus:

-Ce frumoasă și bogată ești!

Iar Prințesa a zis:

-Sunt bogată și frumoasă, dar am multă bunătate. Și am mulți roboți, care îmi aduc de mâncare în fiecare zi.

-Ești perfectă pentru mine!

- Dar eu nu vreau să fiu cu tine.

- Bine, atunci. Mă duc mai departe. (*Yes, a gentleman can take No for an answer! :)*)

Dar prințul nu se putea gândi la nimeni altcineva în afară de Ariel.

Ariel voia să-și ia un *detectiv* care să o ajute să caute un *robot*. L-a găsit. Îl chema Sirius (în două zile l-a găsit!) Apoi l-a dus la palat.

Prințesa a zis:

-A bătut cineva la ușă?

Servitoarea Mirela a zis:

-Da!

Așa că prințesa i-a poruncit să deschidă ușa.

Apoi a mers la plimbare singură și pe drum a găsit 10 lei. I-a luat și și-a continuat drumul. Și a auzit un copil plângând că și-a pierdut banii. Prințesa l-a întrebat:

-De ce plângi?

Copilul, o fetiță, a zis:

-Am pierdut 10 lei...

Prințesa i-a zis:

-Ăștia?

Iar fata a zis:

-Da!

-Îți mulțumesc!

-Cu plăcere!

Prințesa și-a continuat drumul. Pe drum a văzut o căprioară rănită și a ajutat-o, iar căprioara s-a simțit mai bine.

Apoi, pe drum a văzut o bătrânică și a întrebat-o:

-Te simți bine?

-Nu! Mi-e foame și nu am casă unde să locuiesc!

-Te voi ajuta! Uite o cutie plină cu mâncare! Și niște bani să-ți cumperi o casă!

-O! Îți mulțumesc! Ce fată bună ești! Nu trebuia...

Prințesa și-a continuat drumul și a ajuns la o casă.

-Aș vrea să stau până dimineață aici. Se poate?

-Da, însă am o propunere pentru tine: să speli vasele cu *detergentul de vase* până mă întorc de la lucru.

-Bine!

Bătrâna Iuliana s-a dus la lucru cu *bicicleta*.

Prințesa s-a culcat și a doua zi a făcut ce i-a spus Iuliana, bătrâna. După ce a terminat, a plecat.

Pe drum, a întâlnit un *spiriduș* care a răsplătit-o pentru bunătatea ei. Și, când a ajuns la palat, i-a văzut pe mama și tatăl ei. I-a îmbrățișat, apoi...

Apoi a venit Prințul să o ceară în căsătorie. Și Prințesa a fost de acord. (*Princesses... who can understand them??*)

Și așa au rămas, fericiți până la adânci bătrâneți...

Povestea Cristinei

(dinozaur, pitic, școală, căpșune, ocean)

Eram în supermarket. Mă uitam la caietele de română liniștită, fără grabă.

BAM!

Se auzi ușa supermarketului lovind peretele.

Am privit lung spre ușă, în același timp încercând să-mi dau seama care este persoana care lovide peretele supermarketului. Priveam în continuare spre ușă, până să-mi dau seama ce... NU! *cine* era vinovat. Mă uitam cu ochii mari și plini de lacrimi de amuzament către făptaș. De-abia mi-am ținut râsul asurzitor să-mi iasă din gură și să mă facă de rușine. (Adică, serios, să încep să râd în mijlocul supermarketului, ca un bufon?).

În fine, omulețul care intră în supermarket cu cea mai furioasă expresie din Univers, era scund (dar, de, nu mai mic decât o furnică). Avea o pălărie mică-micuță pe cap, care nici măcar nu-i acoperea vârful capului aceluia rotund ca o minge. Mai avea și un costum tare elegant, de nuntă.. foarte, dar *foarte* colorat. Avea o cravată roz cu mov, o cămașă cu elefanți galbeni pe un fundal albastru pal, cu diferite forme geometrice de culoare verde și gri închis, o vestă verde aprins cu triunghiuri portocalii, pantaloni mulați de culoare galbenă cu tigri mov, șosete verzi cu dungii maro închis și niște.. Stai! tocuri?! Vai de mine, tocuri! Și, se pare, niște tocuri tare înalte, de culoare violet. Ei bine, curcubeul nostru ambulant se plimbă puțin prin supermarket, până dădu de tejghea.

-Tu, doamnă, dă și mie-o acadea! (urlă, în gura mare, mica bestie diabolică de 1,05 metri înălțime.)

-Vai de mine! Doamne, apără!

Muream de râs. Nici capul nu i se vedea de teighea! În fine, doamna de la teighea-i dădu o acadea.

Făptura aruncă banii peste teighea (la propriu), și-apoi plecă, lovind din nou ușa de perete...

Ei bine, cam asta a fost povestea micuței ființe diabolice. Sper să-l mai văd printr-un supermarket, să văd ce mai face.

Povestea lui Dragoș – o poveste minimalistă 😊

(dinozaur, pitic, școală, căpșune, ocean)

Un dinozaur stătea pe o umbrelă.

Dinozaurul era pitic și mânca căpșune.

Umbrela plutea în mijlocul oceanului.

Povestea lui Flaviu

(undiță, ceainic, prinț, mașină zburătoare și baghetă magică)

Era odată un *prinț* care avea o *mașină zburătoare*, cu care se plimba pe deasupra castelului și pe deasupra lacului care înconjura castelul. Și avea, bineînțeles, un castel. Numele prințului era Flaviu cel Curajos (al III-lea) Fără Pic de Frică, Neînfricat.

Într-o bună zi, într-un loc ascuns al castelului, era o treaptă ascunsă. A călcat-o prințul și a deblocat câteva trepte. S-a deschis o ușă secretă. Mergând în jos, brusc căzu, dar nu căzu într-un loc prea plictisitor: căzu lângă o *baghetă magică*! Era plină de praf...După ce a curățat-o, a observat că a început să lumineze și atunci a știut că este o baghetă magică. Se uită la ea și nu-i veni să creadă că a fost atâta timp în castel! Încă nu-i venea să creadă, deci o luă în mână și-și puse o dorință. Își dorea să urce înapoi și asta chiar s-a întâmplat.

Când a ajuns înapoi sus, totul era schimbat. Era pe un tărâm magic, plin de flori și de copaci verzi, cât vedeai cu ochii. Acolo mai era un lac imens, cu o plajă cu nisip alb și o *undiță*. O luă, o aruncă în lac și așteptă cam zece minute...simți, brusc, că ceva îl trăgea. Nu știa ce...Dintr-o dată, ieși din apă ceva imens și ciudat și înfiorător, care avea patru mâini, dar arăta ca o șopârlă. Prințul nici nu mai mișca vreun deget, atât era de încremenit că i s-a făcut părul de găină. (Adică, așa, pe brațe.) Era un dragon care a luat calea norilor, iar undița dădea să se rupă.

Dar, cum prinții sunt mereu curajoși, nu s-a lăsat, oricât de greu ar fi fost. Își scoase sabia din teacă și lovi șopârla gigantă, care scoase un sunet care se auzi doi kilometri. Îl lăsa pe prinț și coborî înapoi în apă.

După atâtea aventuri, cred că era timpul să se ducă înapoi la castel. Majordomul i-a pus în ceainic ceai de mentă. În acea clipă s-a zguduit pământul. Totul se mișca, ba chiar unele lucruri chiar cădeau. Prințul auzi o clătinătură cam scârțâitoare, se uită în sus și zise:

-Hopa!

(Era îngrijorat.)

Chiar în acea clipă, sări majordomul în ajutor. Din fericire, era încă bine. Prințul însă nu prea...Căci nu mai avea castel, că toate cărămizile și materialele s-au dus la vale în râu...Dar măcar mai avea curaj.

În zare se văzu ceva, dar în spate se auzi țipătul majordomului.

-Hei! Hei!

(zise majordomul)

De frică, prințul își scoase sabia. Credea că era un vâcolac sau un strigoi sau poate mai rău, un scheleto-fosilă (numai el știa ce vorbea, uneori). Se uită mai bine: de partea cealaltă a muntelui era majordomul care striga, disperat. Prințul vedea de aici până la cinci sute sau șase

sute de metri (ba chiar, dacă era loc întins, vedea până la șapte sute).
Prințul îl aștepta, cu nerăbdare.

Ajunse și el, într-un final, și, cum nu mai aveau castel, nu mai aveau ce să facă decât să hoinărească.

- Hei, uite! (zise prințul)
- Ce? (spuse majordomul)
- Un dragon pe cer! (spuse prințul)
- Un nor? (zise majordomul)
- Aaaaa! Un ceee? (zise majordomul)
- Un dragon.
- Păi, dar dragonii nu sunt periculoși. (zise majordomul)
- Păi da, dar am arme suficiente!

Și Prințul Flaviu, fiind neînfricat, s-a urcat pe spinarea dragonului. Apoi, prințul a strâns toți servitorii la masă și, dintr-un *ceainic* imens, i-a servit pe cei așezați la masă și le-a povestit cum a reușit să îmblânzească dragonul.

Povestea Gabrielei

(șosete, melc, castel, oglindă, detectiv)

Într-o zi, pe un țărm foarte îndepărtat, o fetiță pe nume Maria se afla în fața unui *castel*. Un *melc* i-a zis: *Vezi oglinda aceea? Este una fermecată! Este, de fapt, un portal care te duce în alte părți ale universului și în alte timpuri, dacă zici: "Vreau să mă duc altundeva!"*

-Bine. (zise Maria) Hai să încerc, să vedem dacă e adevărat.

-Cum dorești. (zise melcul)

Maria se duse în fața oglinzii și zise:

-Vreau să mă duc altundeva!

Și oglinda a zis:

- Bine, o să deschid portalul spre altă lume!

Această lume era plină de șosete pierdute.

- De ce lumea asta e plină de șosete? (întrebă Maria)

- Unde altundeva să se ducă șosetele pe care le pierzi? (a zis oglinda fermecată) Vrei să te duc altundeva?

- Da, te rog. Nu vreau să mă pierd printre șosete murdare.

- Bine, cum dorești! spuse oglinda. Deschid alt portal.

Acest portal o duse pe Maria la Polul Nord. Oglinda îi dădu o amuletă care făcea același lucru ca oglinda fermecată.

- Doar trebuie să descrii locul în care vrei să mergi și acesta va deschide un portal! (zise oglinda)

- Bine, să încerc...

Amuletă fermecată, vreau să merg într-o lume în care există mulți detectivi!

Amuleta deschise portalul. Și un *detectiv* i-a apărut în față.

- De unde vii, fetițo?

- Dintr-un tărâm îndepărtat. De ce?

- Că ai apărut într-o secundă. (zise detectivul)

- Ei bine, asta nu e treaba ta! (zise Maria)

- Bine. Pe mine mă cheamă Ion. Pe tine cum te cheamă?

- Pe mine mă cheamă Maria. Ai un nume frumos.

- Vino cu mine, să investigăm ceva. Cred că o să-ți placă.

- Bine, dar despre ce este vorba?

- O să vezi. (zise Ion)

Cei doi s-au dus către mister. Era o coadă de dragon.

-Vezi coada aceasta? Vine de la un dragon.

-Ar trebui să fie destul de ușor.

- Nu va fi ușor, deoarece sunt mulți dragoni și doar unuia trebuie să i-o dăm înapoi.

-Asta poate să dureze o veșnicie! (zise Maria)

Dar trebuia să facă ceva înainte ca amuleta să o trimită altundeva.

- Există un singur dragon de culoare roșie și uite, coada aceasta e roșie.

-Atunci o să fie mai ușor. Hai la culori!

Și au căutat, și au căutat, de sus în jos, și exact când să se dea bătuți, dragonul roșu îi văzuse.

-Uite-! (zise detectivul) El este!

- Stai! De ce are o coadă?

- Noi, dragonii, suntem creaturi magice, ne regenerăm. (vorbi dragonul)
Și scuze că am pierdut-o în mijlocul străzii!

- Îți vrei coada înapoi?

- Da, te rog, o pot păstra pentru colecția mea.

- Bine, poftim!

Maria plecă de acolo, deoarece putea să se întoarcă acasă.

- Vreau să plec acasă!

Amuleta deschise portalul și Maria sări prin el.

“Ce aventură! Trebuie să păstrez amuleta secret, nu vreau să fie furată.”

În acel moment, mama veni pe ușă.

-Ce lăntișor frumos ai! De unde?

-Mi l-am cumpărat cu banii mei de buzunar.

-Bine. Vii la cină?

- Da, vin.

Și Maria s-a dus la cină.

- Mă duc să mă culc. (zise Maria)

-Bine. (zise mama ei)

Dar Maria nu se culcă și voia să meargă altundeva. Scoase amuleta și zise:

-Vreau să mă duc unde am găsit oglinda!

Portalul se deschise și Maria se află din nou în fața castelului.

- Ce te aduce aici? (zise melcul)

- Vreau să văd oglinda fermecată! (zise Maria)

Și melcul apăsă un buton. Castelul se învârti și Maria văzu oglinda.

-Voi ai să mă vezi din nou? De ce? (spuse oglinda)

-Vreau să știu de ce sunteți fermecată.

-Asta nici eu nu știu. (zise oglinda)

-Bine, atunci mă întorc acasă. Mâine am test la română.

-Atunci îți deschid portalul.

-Mulțumesc.

Și Maria păși prin portal.

Se gândea cum amuleta și oglinda pot deschide portalul. Tot căuta răspunsul și asta o făcea din ce în ce mai curioasă.

Povestea Giuliei

(umbreluță, cadou, caleașcă trasă de șoricei, vrăjitoare, cizme)

A fost odată, în tărâmul personajelor, o mică prințesă rătăcită, pe nume Aurora. Ea era o fată frumoasă, gîngășă și bună la suflet. Avea șaisprezece ani.

În tărâm totul este din dulciuri, ciocolată sau acadele și ninge cu zahăr pudră. A început chiar să plouă cu suc și Aurora trebuia să-și folosească umbreluța.

Apoi a ajuns la un castel plin cu prințese din toate poveștile. Au primit cadouri și au plecat cu Cenușăreasa, cu caleașca trasă de șoricei și s-au întâlnit cu vrăjitoarea cea bună. Au intrat în castelul lui Rapunzel, au mers în adâncuri cu Ariel, au mers cu Anna și Elsa pe punți cu zăpadă. Aurora și-a scos cizmele și s-a dat cu patinele. Au mers, toate, cu Albă-ca-Zăpada în pădure și au mâncat la picnic.

La sfârșit, Aurora le-a spus:

-Eu voi pleca acasă, dar mai vin.

-Bine, abia așteptăm! (au spus celelalte prințese)

Povestea lui Iris

(dinozaur, pitic, școală, căpșune, ocean)

Era odată, lângă un ocean, o fermă de animale. Acolo erau porcușori, văcuțe, pisici, câini, găini și oi. Într-o zi, fermierul le-a dat porcilor carne de *dinozaur* cu sos de *căpșune*. Porcii au mâncat și, după două-trei zile, s-au transformat în porco-dinozauri roșii precum *căpșunele*.

Acele creaturi erau tare ciudate...

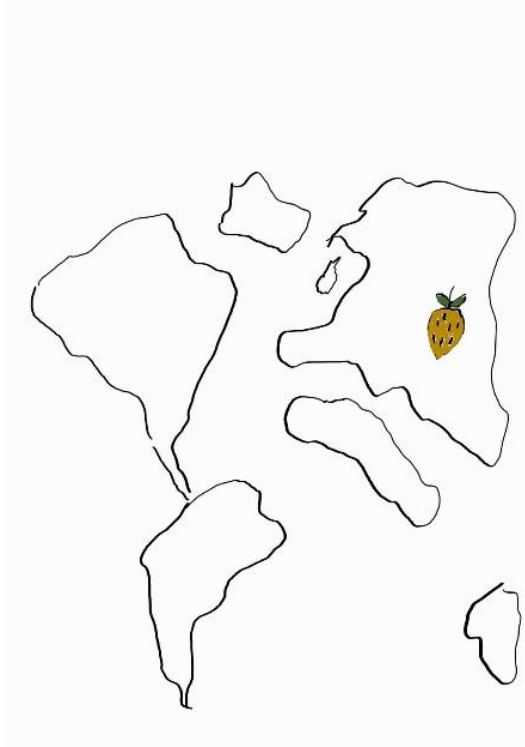
Stați așa, nu e doar atât: toți oamenii au devenit *pitici* în rochițe roz de Barbie, cu umbreluțe aurii și sclipitoare, care se vedeau de la o poștă.

Viața oamenilor s-a schimbat de atunci. Toți oamenii erau blonzi cu părul lung, iar denumirile orașelor era tare ciudate. Erau orașe precum: Poșeta lui Barbie, Păpușile Chic și altele.

Nimic nu mai era ca în realitate.

Povestea Izabelei

(dinozaur, pitic, umbrelă, căpșune, ocean)

Era o zi frumoasă în ținutul *dinozaurilor*. Rex se juca cu prietenul lui, Ghimpe, când dădu peste ceva. Ei au găsit o hartă care ducea spre o comoară. Era o *căpșună* de aur. Dinozaurii au vrut să o găsească pentru că acea căpșună de aur îți aducea noroc. În următoarea zi au pornit la drum. Nu după mult timp aveau să treacă peste un pod, iar acolo era un pitic care le-a spus:

- Nu aveți voie să treceți podul! Decât dacă îmi spuneți codul secret al dinozaurilor!

-1234?

-Da, puteți trece!

-Au ajuns, într-un final, la *ocean*. Acolo era ascunsă comoara. Au înotat până la fundul apei, să o gasească. Chiar au găsit-o!

Întrebarea era cum vor ajunge acasă, fără hartă. Ei au găsit o umbrelă și cu ea au ajuns acasă.

De atunci, Rex și Ghimpe nu mai se aventurează

Povestea lui Laurențiu

(pisică și șoricel, pălărie de pirați, baghetă magică, grădină zoologică, mătură)

Într-o bună zi, mă plimbam pe stradă, așteptând ziua de mâine. Dar, ce să vezi, mâine era ziua celui mai bun prieten (de naștere)!

Am deschis telefonul și am văzut un mesaj vocal de la mama. Mama zicea:

-Fiule, te rog, cumpără-i lui Emanuel un cadou!

-Bine, mamă. (i-am trimis eu un alt mesaj vocal)

M-am dus la magazin și am cumpărat o pălărie de pirat și o baghetă magică. Am ajuns acasă și m-am pus în pat, să mă odihnesc. Nu-i ușor să mergi la cumpărături!

Când a venit a doua zi, am început să mă pregătesc repede, deoarece trebuia să ajung la ora 12 și era deja ora 11.

Faza cea mai urâtă era că Emanuel își sărbătorea ziua de naștere la grădina zoologică. Grădina zoologică era la o oră distanță, deci a trebuit să mă grăbesc.

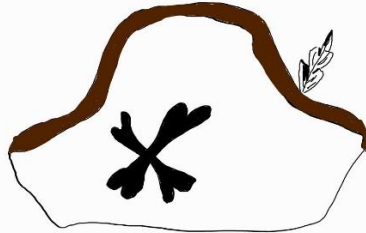
I-am dat cadoul lui Emanuel, apoi am început să mă plimb pe lângă toate animalele. M-am speriat când am văzut că vitrina șoricilor și a pisicilor era spartă.

După ce m-am uitat, am și plecat de acolo, pentru a evita dezastrele. Când am văzut că un copil mic se apropie și începe să bată în sticlă, am fugit de acolo. Până la urmă, pisicile au scăpat (și la fel și șoarecii). S-a creat un dezastru!

Toți copiii au luat-o la sănătoasa și s-au urcat prin copaci. Paznicul și muncitorii i-au prins și i-au băgat înapoi în cușcă (pe șoricei, nu pe copaci!). Pisicile erau super obosite, după ce au fugărit toți șoriceii.

Toate torturile erau pe jos, dar mama lui Emanuel a comandat alt tort.

Doamna ce curăță a luat o mătură și a început să măture pe jos, iar ziua de naștere a decurs frumos mai departe.

Povestea lui Luca

(cadou, maimuță urlătoare, sabie ascuțită, colivie, spiriduș)

Era o zi de luni (și ziua mea de naștere). Mama și tata mi-au adus cadou un teleporter. Acest teleporter te poate trimite în vremuri străvechi, în spațiu sau chiar în viitor.

Am setat teleporterul pe spațiul cosmic și, dintr-o dată, a apărut un lift ciudat, un costum spațial și volanul teleporterului. Am apăsat butonul Pornire și s-a auzit o voce:

-Bun venit la bord, călătorule! Astăzi vei avea o aventură fabuloasă în spațiu.

Teleporterul se porni și, după o secundă, am văzut că sunt în spațiu. Am ieșit din el și am văzut o maimuță urlătoare. Aceasta zise:

-Salut! Eu sunt maimuța urlătoare, ghidul tău spațial. (zise maimuța urlătoare)

-Bine, dar nu mai urla! (am zis eu)

-O.K. Prima oprire: Luna! (zise maimuța urlătoare, încercând să nu urle prea tare)

Pe Lună erau mulți astronauți, puțini extraterestri prietenoși și Brânzocreatura. (Poate vă întrebați ce este Brânzocreatura. Brânzocreatura este o Brânză cu ochi, mâini și picioare. Să nu vă temeți: Brânzocreatura este pașnică și blândă. Pe Lună mai sunt și lacuri cu brânză pe care astronauții o verifică dacă e sănătoasă, bună de mâncat.)

leri astronautii au făcut cea mai mare descoperire. Lângă Lună se mai afla o mare planetă a dulciurilor. Ei au denumit-o „Luna dulciurilor”.

-Putem să o vizităm? (am întrebat eu)

-Nu. Nu putem, deoarece nu se știe ce creaturi sunt pe ea.

Dar maimuța urlătoare a vorbit prea repede.

Fix acum, astronautul Alex Cesulică a anunțat că noua Lună nu are extraterestri răi și că este un loc sigur.

-Putem merge acum? (am întrebat eu)

-Fie! (răspunse maimuța urlătoare)

Puțin mai departe, era un tunel spre Luna dulciurilor. Pe Luna dulciurilor erau râuri de ciocolată, pământ din tort și multe altele. Împreună cu maimuța urlătoare, am mers la magazine și mi-am luat un colier din dulciuri și ciocolată de multe feluri. După aceea, m-am dus la teleporter și am zis:

-Pa, maimuță urlătoare!

-Pa! Să mai vii! (zise maimuța urlătoare)

Am setat teleporterul pe Epoca de Piatră și am apăsat butonul Pornire.

Dintr-o dată, se auzi vocea teleporterului, zicând:

-Bun venit la bord, călătorule! De data aceasta vei merge în Epoca de Piatră.

Acum nu mai eram în spațiu sau pe pământ...

Când am ieșit afară, am văzut un spiriduș. Acesta spuse:

-Bine ai venit în Epoca de Piatră. Aici vei vedea cum erau oamenii străvechi și cum supraviețuiau aceștia. În Epoca de Piatră erau mulți oameni bărboși, animale nemaivăzute și peșteri. Unul dintre ei și-a făcut o sabie ascuțită. Cu aceasta a mers să vâneze și, după aceea, a pus carnea pe foc. După aceea au împărțit câte o bucată pentru fiecare membru al familiei, iar apoi fiecare s-a întors la munca lui. Copiii își ajutau mamele să pregătească mâncarea, să curețe casa și bărbații vâneau animale pentru hrană.

Dintr-o dată, se auzi ceva. Spiridușul zise:

-Uraaa! Este Dinoblândul!

-Cine este Dinoblândul? (am întrebat eu)

-Dinoblândul este un dinozaur blând (spuse spiridușul). El poate fi călărit.

-Dintotdeauna mi-am dorit să călăresc un dinozaur! (am zis eu)

Am pornit spre el, m-am așezat pe spatele lui și am pornit. Pe drum, am cules banane, am fugit și am urlat. Dintr-o dată, se auzi altceva:

- O, nu! Sunt vânătorii! (zise spiridușul)

-Atunci, hai să le spunem că acest dinozaur nu este rău. (am zis eu)

-O idee excelentă!

Le-am zis că dinozaurul nu este rău și l-au lăsat în pace.

-Acum trebuie să plec. (am spus eu)

-O.K.

M-am dus la teleporter, l-am setat pe modul Viitor și l-am salutat pe spiriduș.

Dintr-o dată, vocea teleporterului zise:

-Bun venit! Acum vei merge în anul 3059, adică în viitor.

Dintr-o dată, am ajuns într-un loc foarte alb-albăstrel, cu multe mașini zburătoare. La ieșirea teleporterului era un robot, care zise:

-Bun venit în viitor!

-Uau! Ce interesant este aici! (am zis eu)

-Dacă vrei, te pot duce la un loc de joacă din viitor. (spuse robotul)

-Da, te rog să mă duci!

Ne-am teleportat la locul de joacă unde erau tobogane, jocuri și multe altele.

-Te poți juca aici toată ziua. (spuse robotul)

Tot restul zilei m-am jucat în parc, ne-am dus la piscină și am sărit cu parașuta. După aceea, am zis:

-O să mă duc acasă. Promit să mai vin!

-Paaa! (zise robotul)

-Paaa! (i-am răspuns eu)

Am setat teleporterul pe Acasă și am ajuns de unde am plecat. Am mâncat cina, le-am povestit părinților ce s-a întâmplat și m-am dus la culcare.

A fost cea mai tare zi!

Povestea Mălinei

(umbrelă, mașinuță zburătoare, ceainic, fotografie, pisicuță care zgârie)

A fost odată ca niciodată un băiat pe nume Alex, care avea unsprezece ani. Și, într-o zi la școală a început să plouă și, când s-au terminat orele, și-a scos *umbrela* și a mers acasă.

Și-a făcut temele și s-a culcat și a visat o *mașinuță zburătoare* care zbura pe cer. S-a trezit și a băut un *ceainic* de cafea și a mers la școală să-și facă o *fotografie* pentru carnetul de elev.

Apoi a mers la bunici, în vacanță. Bunica lui avea o *pisicuță care zgâria* oamenii de care nu-i plăcea să fie lângă ea.

Și s-a întâlnit cu o fată frumoasă pe care o chema Rebeca și s-au împrietenit și s-au întâlnit în parc și cu alți copii. Și au fost prieteni până au împlinit optsprezece ani și au mers la ei acasă, să-și cunoască părinții (fiecare dintre ei pe ceilalți părinți).

Și au trăit până la bătrânețe fericiți și au avut doi copii drăguți.

Povestea Nicoletei

(dinozaur, pitic, școală, căpșune, ocean)

Mai demult, pe vremuri un *dinozaur pitic* a mers la școală. Când el a intrat în școală, școala a crăpat și atunci dinozaurul s-a simțit vinovat și a mâncat o caserolă de *căpșune*. Lui i-au plăcut foarte mult aceste căpșune.

Dinozaurul a zis:

- Ce bine ar merge o bălăceală!

- Da, ce-ar fi eu să merg să mă scald în *ocean*! (Deci, dinozaurul s-a dus la scădat. După un timp a ajuns la ocean să facă o baie răcoritoare.)

- Ce bine este în acest ocean! O, dar am uitat să îmi dau ceasul jos, se va strica.

A ieșit repede din apă și-a pus ceasul la mal. Apoi, a intrat înapoi în apă.

- O, ce rece este apa! Dar îmi place.

Dar după ce s-a băgat în apă, a început ploaia.

- A, de fapt, eu aveam o *umbrelă* la mine, în geanta de mers la scădat. Cred că ar trebui să o iau, să merg acasă. Văd că se răcește afară, păcat... Ar trebui să ma rog să se oprească ploaia, să mai vin să mă scald.

Povestea Sarei

(*mustață, ochelari, zână bună, cutie muzicală, vrăjitoare*)

A fost odată ca niciodată o fată care a primit o *cutie muzicală*. Aceasta o transforma în *vrăjitoare*. Andreea, fetița, o lua peste tot cu ea.

Când a început prima zi de școală, a realizat că, transformată în vrăjitoare, nu poate să meargă la o școală normală. I-a spus, deci, mamei sale:

-Mamă, pot să merg la o școală de vrăjitoare?

-De ce?

-Pentru că nu pot să merg la o școală normală arătând așa.

-Păi, atunci...desigur!

Domnul de la școală, domnul învățător al Andreei, avea *ochelari*

și o *mustață stufoasă*. Fetiței i se păru cam ciudat...

La școala de vrăjitoare, Andreea își făcu repede o prietenă, pe care o chema Maria Corina (a IV-a). Însă prietena ei era destul de rea...

După prima zi de școală, Andreea a plecat acasă și nu mai dorea să meargă la școală, deoarece prietena ei era rea.

Și nu a mai mers la școala de vrăjitoare niciodată.

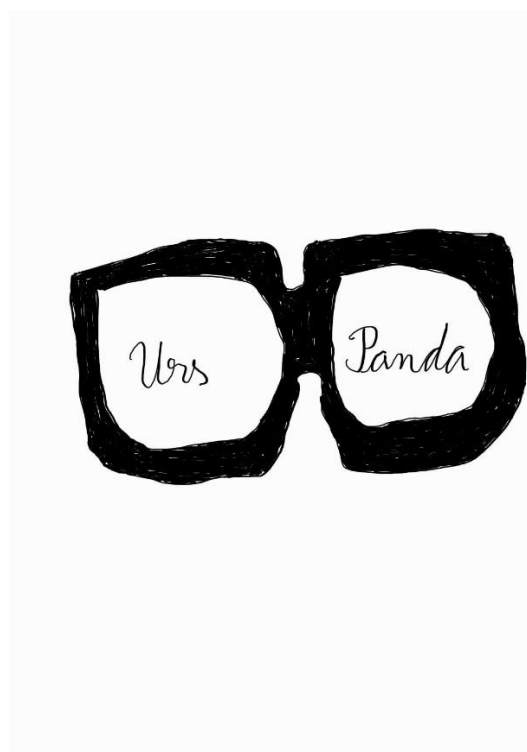
Povestea Sarei

(urs panda, ochelari, mașină zburătoare, baghetă magică, sirenă din ocean)

A fost odată un *urs panda* care avea *ochelari*. Dar nu a trăit dintotdeauna cu *ochelari*, pentru că, la început, vedea bine fără *ochelari*.

Pe el îl ajuta un om foarte bun, care avea o *baghetă magică* și o *mașină zburătoare*. O *sirenă din ocean* a fost atrasă de *ochelarii* ursului panda și a venit la el, că a fost atrasă de *ochelari*.

Și au fost fericiți și au rămas prieteni foarte mulți ani.

Povestea Sarei

(hartă cu comori, cutie muzicală, șarpe anaconda, umbreluță, clown)

În ziua a patra din luna a cincea este ziua mea. Afară este cald, soarele strălucește. Eu m-am gândit să organizez o petrecere la mine acasă, cu baloane, artificii, pinata cu multe confetti. Speram să iasă foarte reușită ziua mea.

A venit și primul invitat, Rebeca. Ea mi-a adus un cadou. Au sosit și colegii mei de la școală. Petrecerea a început, ne distram de minune. Tata a apărut cu o cutie mare și grea și noi toți ne întrebam ce era acolo. Tata mi-a spus:

-Să nu deschizi cutia până la trei!

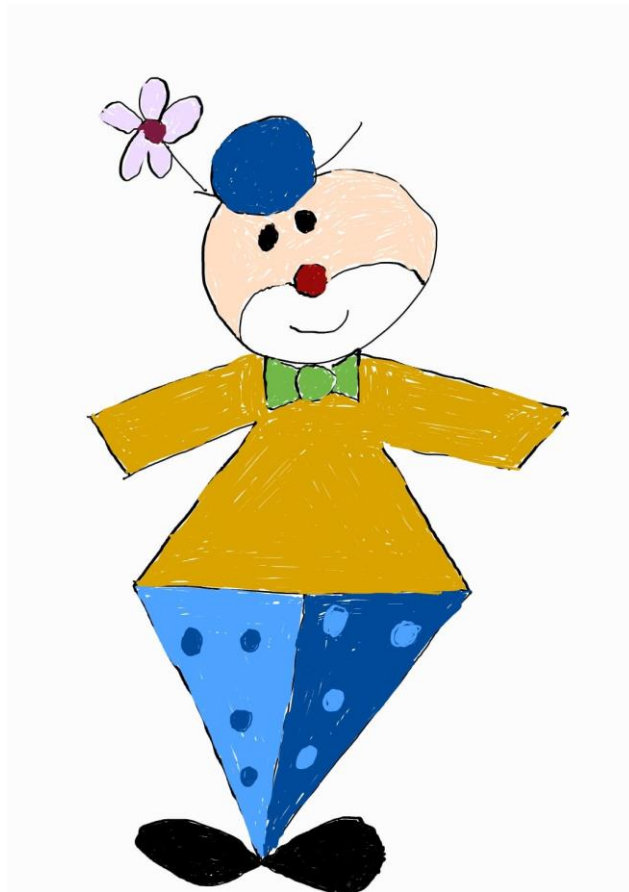
-O.K.

Petrecerea a continuat, ne distram și eram nerăbdători să se facă ora trei, să deschidem cadourile.

A sosit ora trei. Mama a adus cadourile afară, iar eu am început să le deschid. Toți erau curioși ce era în cutia cea mare. Printre cutiile mici era și o *cutie muzicală*. Dintr-o altă cutie misterioasă a ieșit un *șarpe anaconda*, de jucărie, care m-a speriat. A venit și rândul cutiei mari și din ea a sărit un *clown* adevărat. El a început să ne fugărească și ne-am speriat. În cele din urmă, ne-am împrietenit: era un băiat tânăr și prietenos. El ne-a propus să ne jucăm niște jocuri caraghioase și distractive, ca, de exemplu jocul *hărții cu comori* și jocul *umbreluțelor*.

Ne-am jucat până când au plecat oaspeții, apoi am început să strâng după ei. Eram obosită, am făcut un duș și m-am culcat.

Era bine în pat după o zi cu tot felul de activități.

Povestea Sarei

(*dinozaur, pitic, umbrelă, căpșună, ocean*)

Era o zi normală.

Mă plimbam pe malul *oceanului* și a început să plouă. Noroc că aveam o *umbrelă*.

Ceva m-a luat pe sus și m-a aruncat în mijlocul oceanului. Mi-era prea frică să mă uit, dar, în mod ciudat, puteam să respir. Oceanul era adânc și în jurul meu era beznă.

Am simțit ceva trecând pe lângă mine...

Dintr-o data, totul s-a luminat.

Era un *dinozaur* cu un *pitic* pe spatele lui. M-am prins de coada lui, și el m-a dus într-un loc minunat și m-a servit cu o *căpșună*.

M-am trezit în locul unde eram prima dată, udă leoarcă, cu umbrela în mână. Simțeam gust de *căpșune*, și o fărâșă de sclipici pe mâna mea (de pe coada dinozaurului).

Am găsit și un bilețel: "Scuze că te-am tras în apă!".

Până la urmă, nici nu a fost ceva imaginat.

Povestea Sofiei

(planete, ursuleț de pluș, pălărie de pirați, sabie foarte ascuțită, hartă de comori)

A fost odată ca niciodată un ursuleț de pluș căruia îi plăcea să călătorească. Într-o zi, el a pornit într-o aventură. Ursulețul, pe nume Mark, a găsit un portal.

A intrat în portal și a ajuns pe o insulă unde a găsit niște pirați. Pirații aceia erau în căutarea unei comori. Mark i-a urmat și a găsit o hartă de comori. După aceea, a găsit o pălărie de pirați și și-a pus-o pe cap. Apoi s-a uitat pe hartă și a intrat din nou în portal, care l-a dus în spațiu.

Acolo a găsit o sabie de diamant foarte ascuțită. Apoi a început să se lupte cu un robot înalt de trei metri. Au tot sărit pe lună până când Mark a învins. După aceea, s-a tot uitat la planete și a văzut o gaură în Saturn. Acolo a găsit comoara (aur și diamante).

Mark a luat comoara și a intrat din nou în portal, care l-a dus în junglă. Acolo erau multe maimuțe. El, Mark, a cules niște fructe pentru drum. Apoi l-a întâlnit pe regele junglei. Acesta i-a explicat lui Mark că, pentru a reuși să ajungă acasă, va trebui să treacă peste niște obstacole. Acele obstacole erau vulcanul, deșertul și pădurea.

El a plecat către vulcan. Acolo trebuia să strângă în eprubetă câțiva picuri de lavă. Mark s-a chinuit din greu și a ieșit Monstrul din Lavă.

-Cine îndrăznește să mă deranjeze? (a întrebat Monstrul din Lavă)

-Îmi pare rău. Eu doar vreau să ajung înapoi acasă. (răspunse Mark)

-Păi, atunci, va trebui să treci de mine. Ha, ha, ha!

Mark avea la el apă, așa că l-a stropit și a învins. Apoi a luat câțiva picuri de lavă și a pornit mai departe.

Apoi Mark s-a teleportat în deșert. Acolo a găsit o cămilă și s-a urcat pe ea. Acolo, în deșert, trebuia să găsească apă. S-a tot plimbat până a găsit o oază. În oază erau cinci crocodili. Mark s-a dus să ia apă, dar nu a reușit.

- Hei, asta e oaza noastră! (au zis crocodilii)

-Dar, altfel, nu voi putea ajunge acasă...

-Nu ne pasă! (au răspuns crocodilii)

-Îmi cer scuze, dar nu-mi dați de ales!

Mark s-a luptat cu crocodilii până ce a învins.

Apoi s-a grăbit spre savană, deoarece începea o furtună de nisip. Când a ajuns în savană, și-a dat seama că trebuie să găsească un fruct foarte rar. A găsit o căsuță mică în care erau trei uși. După prima ușă era fructul acela rar, păzit de un dragon de foc care nu putea fi învins niciodată. După a doua ușă era fructul foarte rar păzit de o mulțime de capcane, iar după a treia ușă era fructul foarte rar, păzit de sulite și

arme. Mark a ales cea de-a doua uşă și a reușit să scape de toate capcanele. A luat fructul și a plecat spre un loc foarte spațios, unde a luat o vază și a pus în ea picurii de lavă și apoi a pus și fructul înăuntru. După aceea s-a deschis portalul spre casă și a plecat. Când a ajuns, a împărțit comoara cu prietenii.

